

Sygn. akt II CSK 571/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Usługowo -
Produkcyjnego B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości
likwidacyjnej w M.

przeciwko O. Spółce Akcyjnej w P.

o zapłatę 68.850,00 zł,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt XIII Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża strony powodowej na rzecz pozwanej kosztami
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w P.. Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo o zapłatę z tytułu wynagrodzenia za roboty budowlane. Dochodzona kwota stanowiła sumę kaucji gwarancyjnych zatrzymanych przez pozwaną na podstawie klauzuli zawartej w umowie o roboty budowlane. Zgodnie z umową, kaucje te ulegałyby zwolnieniu w razie przedłożenia przez powódkę dowodu uzyskania gwarancji ubezpieczeniowej, która w tym samym zakresie, co kaucja gwarancyjna, zabezpieczałaby wykonanie zobowiązania. Oddalając apelację, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że przedstawiona przez powódkę gwarancja ubezpieczeniowa obejmowała węższy zakres wypadków naruszenia zobowiązania niż kaucja ubezpieczeniowa. Z tego powodu roszczenie o zwrot kwot zatrzymanych z tytułu kaucji przez pozwaną jest w okolicznościach sprawy nieuzasadnione.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódkę, która zarzuciła wydanie go z naruszeniem: art. 60 w związku z art. 65 § 1 i 2 k.c. oraz art. 91 ust. 1. Na tej podstawie wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania i o zasądzenie kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę, pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie, o jej oddalenie, a w każdym wypadku o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza dwóch istotnych zagadnień prawnych, na których występowania powołała się skarżąca. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przez istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) należy rozumieć precedensową kwestię z zakresu wykładni prawa, mającą znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną. Jej wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy powinno służyć rozwojowi prawa, stwarzając punkt odniesienia dla rozstrzygania innych spraw – i pozwalając tym samym na zrealizowanie publicznego celu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka

zaskarżenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, nie publ. i z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Tak rozumianemu istotnemu zagadnieniu prawnemu nie odpowiada, po pierwsze, pytanie o sposób wykładni postanowień umów gwarancyjnych o treści występującej w sprawie. Problem ten ma charakter ściśle kazuistyczny i odnosi się wyłącznie do okoliczności konkretnej sprawy, w której została wniesiona skarga kasacyjna. W rezultacie, wyjaśnienie tej kwestii przez Sąd Najwyższy nie mogłoby przyczynić się w istotnym stopniu do rozwoju prawa, spełniając publiczny cel skargi kasacyjnej w opisanym wyżej rozumieniu. W każdym wypadku postanowienia, do których odnosi się wskazany problem, wymagałyby osobnej wykładni w kontekście całej umowy, a formułowanie w tym zakresie jakichkolwiek uniwersalnych twierdzeń nie jest możliwe.

Po drugie, za istotne zagadnienie prawne w opisanym wyżej rozumieniu nie można uważać także problemu związania sądu ustaleniami faktycznymi dokonanymi przy rozpoznaniu innej sprawy. Kwestia ta została odniesiona przez skarżącą do oceny postanowień umowy, które w podobnym kształcie były już przedmiotem wykładni w innej sprawie. Problem ten został jednak sformułowany nieprawidłowo. Orzeczenie, na które skarżąca powołuje się, jako na podstawę ewentualnego związania ustaleniami faktycznymi, nie dotyczyło tego samego stosunku prawnego i tych samych okoliczności faktycznych. Odnosiło się ono do innego roszczenia między stronami, dochodzonego w oparciu o okoliczności faktyczne, które uważać można co najwyżej za zbliżone do okoliczności rozpoznawanej obecnie sprawy, nie zaś za tożsame. W konsekwencji, brak jest podstaw do rozciągania granic związania tym orzeczeniem na sprawę, w której została wniesiona skarga kasacyjna.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., z uwagi na złą sytuację majątkową skarżącej, znajdującą się w stanie upadłości, odstępując od obciążania jej kosztami postępowania.

l.n